

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: S. K.**, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem Třída Míru 92, Pardubice, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2013, č. j. CPR-13184-1/ČJ-2012-930310-V237 a č. j. CPR-13184-2/ČJ-2012-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2013, č. j. 44 A 9/2013 – 52, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla pro vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušena její rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. CPR-13184-1/ČJ-2012-930310-V237 a č. j. CPR-13184-2/ČJ-2012-930310-237.

S odkazem na požadavek právní jistoty navrhla stěžovatelka přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Poukázala na to, že právní názor krajského soudu je ojedinělý a odporuje nejen stěžovatelčině vlastní ustálené správní praxi, ale i názoru, který Ministerstvo práce a sociálních věcí prezentuje na svých webových stránkách v sekci věnované zaměstnávání cizinců. V případě nepřiznání odkladného účinku by byla stěžovatelka nucena v tomto a obdobných případech rozhodovat v souladu s názorem krajského soudu, který může být následně Nejvyšším správním soudem překonán.

Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako, za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek, dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně na straně žalovaného správního orgánu představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce.

Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem však nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení přitom rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce protichůdná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

V nyní posuzovaném případě byla sice napadená rozhodnutí stěžovatelky zrušena rozsudkem krajského soudu pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, krajský soud nicméně vyslovil závazný právní názor na interpretaci hmotného práva. S odkazem na rozsudek krajského soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 44 A 31/2012 – 50, totiž uvedl, že vyslání cizince mimo místo výkonu práce možné je, avšak pouze za podmínek stanovených pro pracovní cestu zákoníkem Práce. Oproti tomu žalovaný, resp. Ministerstvo práce a sociálních věcí setrvávají na názoru, že tomu možné není. Ve vztahu k tomuto výkladu hmotného práva je pak stěžovatelka krajským soudem zavázána k doplnění skutkových zjištění a následnému rozhodnutí v souladu s názorem krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2012 č. j. 5 As 144/2012 - 27). Reálně tak hrozí situace popsaná výše v rozsudku rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že existence dvou, byť i protichůdných, správních

pokračování

rozhodnutí jako důsledek soudního řízení, není bez dalšího důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V projednávané věci je však názor vyslovený krajským soudem opačný, než je názor aplikovaný orgány veřejné moci v případech zaměstnávání cizinců. Vzhledem ke kutečnosti, že porušení povinností cizince plynoucích z vydaného povolení k zaměstnání může být důvodem pro jeho správní vyhoštění, tedy pro nejcitelnější zásah do jeho postavení, je velmi žádoucí, aby v souladu s principem právní jistoty byly předmětné otázky řešeny jednotně, v souladu s platnou právní úpravou a judikaturou správních soudů.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v uvedeném nežádoucím stavu, který je v rozporu s principem právní jistoty a týká se zásadních právních otázek, lze spatřovat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. V úvahu by připadala zejména újma žalobkyně, nicméně je nutno zdůraznit, že vzhledem k tomu, že podle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, tzn. přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje též odkladný účinek správní žaloby, nelze správní vyhoštění žalobkyně ani v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vykonat. Žalobkyně přitom Nejvyššímu správnímu soudu ani nesdělila, že by s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasila, či že by jí v důsledku jeho přiznání mohla vzniknout jakákoliv újma.

Současně Nejvyšší správní soud shledal, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, s nímž by naopak byl v rozporu důsledek popsáný výše.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele jsou dány podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s., proto návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu